

derligger Bepreidelsen for utilstræffelig Benyttelse af disse Midler til at faa Sandheden frem. Særlig ved Forhøret over den Sigtede gaar den gjældende Straffeprocess jo endog langt ud over den Grændse, som Civilprocessudkastet drager fra den tilsigtede Partsafhørelse i de borgerlige Retstrætter. Tilbage bliver da Hensynet til, at Mundtlighedsprincippet bringer Beviserne umiddelbart frem for den dømmende Ret. Dette Hensyn har utvivlsomt ogsaa sin særdeles store Betydning, og til at afkræfte denne er det aabenbart ikke nok, at Forhørsdommeren og den Sagen paakjendende Dommer i første Instans jævnlig efter den gjældende Straffeprocess er den samme Person, som altsaa vil have faaet det umiddelbare Indtryk af Bevisførelsen. Thi selv bortset fra de mange Tilfælde, hvor dette ikke slaar til, er den i første Instans trufne Afgjørelse af Bevispørgsmaalet dog undergivet de høiere Instants Prøvelse, og disse ville altid kun have skæve Aftryk at domme efter. Men negtes kan det ikke, at Trangen til en umiddelbar Bevisførelse er mindre stærk i alle de Tilfælde, hvor et Domsbehandlingen forudgaaende Forhør har ført til en Tilstaaelse, hvis Troværdighed der ingen Grund foreligger til at betvivle. Naar disse Tilfælde ere de overveiende hyppigste og maa forudsættes som de normale, ligger det ikke fjernt at spørge, om det ikke maatte være muligt ved særlige Regler at vinde Umiddelbarhedens Fordele for Undtagelsestilfældene, men iøvrigt blive staaende ved den gjældende Ret som brugbar for de regelmæssig forekommende Sager. Helt anderledes stiller Sagen sig, naar det forudsættes, at Forhøret over den Sigtede ikke i den nye Straffeprocess skal bevare sin nuværende Karakter som enhver Straffesags egentlige Kjerne, som det Hovedmiddel til Sandhedens Udforskning, hvilket det er Ret og Pligt at benytte til det Yderste, saalænge der i en foreliggende Mistanke er nogen Opfordring dertil, og saalænge Haabet om at opnaa Noget ved det, uden at overskride de Grændser, Lovgivningen sætter for Anvendelsesmaaden, ikke maa opgives, men at Forhøret derimod skal holdes indenfor den Grændse, som angives ved, at den Sigtede vel er Bevismiddel, som kan og skal benyttes, men kun for saa vidt det kan ske uden Tvang af nogen Art, direkte eller indirekte, og hvis Benyttelse derfor maa standse, naar han har afgivet udvortes fyldestgjørende Svar om ethvert Punkt, hvorom Dplysning af ham efter Sagens Besskaffenhed maa ønskes, eller endog uden dette, naar han vægrer sig ved at give yderligere Svar eller Dplysninger. At under denne Forudsætning selve Forhøret ikke vil kunne give Anledning til langvarige Forhalinge af Sagerne, er klart, og af den Grund vil atter Betydningen forhøjes af den Fremsthyndelse, der kan vindes ved Mundtligheden. Men dertil kommer en anden og væsentligere Betragtning. I det Forhør over den Sigtede, som den nugjældende Straffeprocess kjender, har det inkvisitoriske Princip i denne sit mest fremtrædende Udtryk. Dpgiver man det, er dette Princip's Kraft brudt, og det bliver nødvendigt — da man ikke kan indskrænke sig til at rive ned uden at bygge op — at søge et andet Grundlag for Sagens Behandling og særlig for Bevisførelsen, der kan erstatte det Tabte. Det er denne Erstatning, som Anklageprincippet skal give, og allerede derfor maa den Tanke forkastes at søge Midler til at fremme Sagen ved at bortkaste Bestanddele af den nuværende Process, der vil have liden Betydning i en iøvrigt inkvisitorisk Process, men ere uundværlige i en Anklageprocess. Men Anklageprocessen kan kun give hin Erstatning i tilstræffelig Grad, naar den understøttes af en gennemført Mundtlighed. Ikke en skriftlig, men en mundtlig Anklageprocess maa blive krævet. Repræsentanterne for Anklagen og Forsvaret, hvem i Anklageprocessen den Opgave at fremskaffe Materialet til Sandhedens Udfundelse i første Række paahviler, og som ikke regelmæssig kunne stole paa, at et forudgaaende Dommerforhør fremskaffer en Tilstaaelse, der sparer dem Arbejdet, kunne kun vente fuld Frugt af deres Bestræbelser, naar det Bevismateriale, der i Sagen staar til Raadighed, føres umiddelbart frem for den dømmende Ret og derved kommer til at virke med sin fulde Vægt, i sin hele Fuldstændighed og uden Farve af noget Mellemled paa dem, der skulle domme. Paa den Eventualitet, at dette kan blive nødvendigt, for at faa det størst mulige Udbytte til Sandhedens Dplysning af de for Haanden værende Bevismidler, maa An-